

Bedenkingen van ROM, de vereniging Recht op Migratie, bij de voorstellen van de verschillende partijen en verenigingen over regularisaties

Dat men de individuele regularisaties uit de sfeer van de willekeur en politiek dienstbetoon wil halen is een goede zaak, evenals dat men een oplossing wil zoeken voor de huidige Mensen Zonder Papieren (MZP) in België. De huidige voorstellen geven hier volgens ons geen antwoord op. We vinden geen langetermijnvisie in de verschillende voorstellen. Het is geen oplossing voor de regularisaties in de toekomst en evenmin voor de meerderheid van de huidige MZP. Het lijkt meer een compromis tussen verschillende standpunten. De voorstellen willen blijkbaar iets doen aan de overlast van de MZP voor de politici en gemeenschap. Tezelfdertijd is het wel een oplossing voor een gedeelte van de MZP nl. voor hen die te lang op een beslissing hebben moeten wachten en voor sommigen die goed geïntegreerd zijn.

We denken daarom dat het geen oplossing zal zijn om de willekeur in de regularisaties weg te nemen en het is zeker geen oplossing voor het migratievraagstuk.

We blijven bij ons standpunt dat elk mens recht heeft op een menswaardig leven. Als hij dit niet vindt in zijn land heeft hij het recht om dat elders te zoeken, ook in het rijke westen. Bovendien is er voor iedereen het recht op migratie en asiel zoals bepaald in art 13 en 14 van de universele rechten van de mens. Als elk land dat zou respecteren zouden er geen regularisaties moeten zijn.

Dat is geen utopisch einddoel of politieke onzin. De UVRM is ondertekend door de verschillende naties aller landen en we willen alleen dat men deze mooie intenties in toepassing brengt.

In afwachting daarvan willen we redelijke stappen zetten om dit doel te bereiken.

1°. Bedenkingen bij de collectieve regularisatie.

- Uiteindelijk is het voor ons hetzelfde hoe men een collectieve regularisatie noemt: "een uitdovende procedure voor de oude dossiers" een eenmalige regularisatie" een "algemeen pardon" of een "individuele regularisatie van de oude dossiers om met een propere lei te beginnen". De dossiers moeten toch steeds individueel worden ingediend en onderzocht. De inhoud van die benaming, welke criteria men hanteert, dat is belangrijk.
- In tegenstelling tot de toekomstige criteria voor regularisaties voorzien de meeste voorstellen voor de **collectieve** regularisatie wel een exact criteria waar geen willekeur mogelijk is nl de tijdsduur van en procedure. Zo bv. "ambtshalve regularisatie van alle dossiers met minstens 3 j asielprocedure "; bij de een RVS in en bij anderen niet.
- Ondanks het duidelijk criterium van 3 jaar procedure, (in het beste voorstel) is dat geen oplossing voor al de oude dossiers en voor al de MZP. In het beste geval zal slechts een gedeelte van de naar schatting 100.000 mensen zonder papieren worden geregulariseerd. De overgrote meerderheid zal verder in de illegaliteit moeten blijven. We kunnen niet aanvaarden, en de politiek kan het zich ook niet permitteren om een rechteloze kaste verder in onmenselijke omstandigheden te laten overleven. Het andere alternatief is deze tienduizenden, waarvan velen al jaren in België verblijven, te deporteren. Voor ons kan dat niet.

2°. Bedenkingen bij de structurele toekomstige criteria.

- Criteria ingeschreven in de wet, zijn stabiel en meer bindend dan een omzendbrief.
- Een criterium op basis van een aantal jaren in procedure zonder definitief antwoord is duidelijk en sluit alle willekeur uit. Dit criterium voorziet bovendien geen inburgeringsvoorwaarden en geen verschil tussen gezinnen en anderen en dat is positief.
- De meeste voorstellen over de duur in een procedure zijn beter dan de huidige 3 en 4jaar regel die DVZ nu hanteert, maar zijn onvoldoende als oplossing voor de MZP.
- De dubbele procedure, ontvankelijkheid "buitengewone omstandigheden " en de beoordeling ten gronde blijkt geen goede procedure te zijn. Het is de bedoeling van de meeste voorstellen om die twee procedures te vervangen door één. Het kan uiteraard niet dat men aanvaard dat een vluchteling niet naar zijn land terug kan om een aanvraag in te dienen en hem tezelfdertijd een regularisatie zou weigeren en hem terugstuurt naar zijn land.
- Bijna iedereen voorziet om de technisch onverwijderbaren een verblijfsstatuut te geven en

dat is eindelijk een goede zaak.

- De redenen van "humanitaire aard" zijn in theorie duidelijk maar zullen volgens ons in de praktijk niet werken. Ze zullen waarschijnlijk even moeilijk te hanteren zijn door een commissie als nu door de minister. De willekeur zal waarschijnlijk blijven en de minister blijft ook het recht behouden om, tegen het advies in, toch te regulariseren. Hij zal het dan moeten motiveren wat een verschil is met de huidige procedure. CD&V voorziet daarenboven zelfs nog een discretionaire bevoegdheid voor de minister. Dat deze "humanitaire criteria" niet zullen werken willen we illustreren met een bijgevoegd voorbeeld.

3°. Bedenkingen bij de adviescommissie

- Als er op dit ogenblik exacte regels, criteria, zouden bestaan dan zou de administratie haar werk correct kunnen doen. Als er bij wijze van voorbeeld maar één criterium zou zijn, 1 jaar in asielprocedure en men wordt geregulariseerd, dan zou de minister (de administratie) de regularisaties perfect kunnen uitvoeren. Het is omdat er geen regels zijn voor het begrip "buitengewone omstandigheden " voorzien in art 9. dat de administratie in de problemen komt.

- Indien zo'n adviescommissie zal werken zoals bv. FAM voorstelt dan krijgen we een stuk dubbel gebruik en opnieuw onduidelijkheden. DVZ moet een eerste beoordeling doen, dus ook over de humanitaire redenen, en bij een negatieve beslissing gaan ze nog eens voor dezelfde beoordeling naar de adviescommissie.

Besluit:

Volgens ons is het niet mogelijk om voor "humanitaire redenen" exacte objectieve criteria te bepalen. Dat heeft tot gevolg dat men moeilijk of geen jurisprudentie kan opbouwen. Er zal dan evenveel of even weinig "willekeur" als vroeger zijn met dat verschil dat de minister nu advies krijgt van en commissie. De politieke verantwoordelijkheid zal nochtans bij de minister blijven.

* * * * *

VOORBEELD

De bedoeling van wettelijke criteria is de willekeur in de regularisaties weg te nemen. We denken dat dit met de gekende criteria, die FAM, UDEP en sommige politieke partijen nu voorstellen, niet zal lukken.

Aan de hand van een concreet VOORBEELD willen we dit aantonen.

We nemen daarvoor de criteria van FAM, de gunstigste criteria van het geheel.

FAM stelt voor om als wettelijke criteria het volgende te nemen: Een verblijfsvergunning te geven aan wie duurzame bindingen in België heeft die enkel via verblijf kunnen verder gezet worden. Die duurzame bindingen worden dan omschreven als volgt: *"De vreemdeling heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd."*

Er wordt ondermeer rekening gehouden met volgende parameters:

- Het bestaan van familiale banden in België
- De persoonlijke situatie van de aanvrager: leeftijd, de bindingen, kwalificaties, moeilijkheden en mogelijkheden tot reïntegratie in land van herkomst, professionele kwalificaties die valoriseerbaar zijn in België.
- Parcours van de aanvrager in België, tewerkstelling, bijdragen aan sociale zekerheid en belastingen, participatie aan cultuur, sportief en gemeenschapsleven....
- Toekomstperspectieven waaronder tewerkstelling
- Duur van verblijf in België
- Meer dan 3j durende verblijfsprocedure uit het verleden houdt een vermoeden van duurzame bindingen in.

Bij positieve beslissing zal DVZ een definitieve verblijfsvergunning of een voor één jaar afleveren.

Tot daar het beoordelingscriterium van FAM voor regularisatieaanvraag humanitair opvangstatuut art 9.bis dat in de wet moet ingeschreven worden. Het is de adviescommissie die dit zal beoordelen.

Laten we dat nu eens testen aan ons concreet dossier.

Voorbeeld 42: (dergelijke voorbeeld is tevens een goed gemiddelde van de vele

vluchtelingen die na 2001 zijn toegekomen)

Een persoon uit Nepal, alleenstaande, 35 jaar, vroeger boer, in de problemen gekomen met Maoïsten, gevlucht en asiel aangevraagd maar afgewezen, heeft schrik om terug te keren en ziet daar weinig mogelijkheden tot werken.

- Is sinds 2002 in België, dus ongeveer 5 jaar.
- vraagt op 1-6-2002 asiel, krijgt op 1-2-2004 negatief = 1j en 8 maanden procedure
- Gaat in beroep RVS februari 2004 en krijgt op 2-6-2005 negatief = 1j en 4 m. procedure
- Vraagt regularisatie art 9.3 in juni 2005 en is nog in procedure = tot op heden reeds 1j en 10 m.
- Werkt in het zwart als hulpkok en wil niets liever dan onmiddellijk werk zoeken als hij papieren heeft.
- Heeft heel wat Belgische vrienden, is ingeschreven in de bibliotheek, heeft vroeger cursus Nederlands gevolgd maar spreekt niet te best Nederlands. Gaat in zijn vrije tijd bij een sportclub oefenen. Wil zich verder integreren.

DVZ, en bij negatieve beslissing de adviescommissie, moet deze persoon beoordelen op basis van humanitaire redenen. (niet lange asielprocedure) Het is, in ons voorbeeld, het eerste dossier dat zich aanbiedt na een akkoord over de criteria in de volgende regering.

Onmiddellijk stellen zich volgende vragen.

- De persoonlijke situatie van de aanvrager speelt een rol maar hoe moet men met het gegeven of iemand 25 jaar of 35 jaar of 45 jaar is beoordelen?
- Hoe laat men meetellen of iemand boer is geweest of handarbeider of bediende?
- Moet zijn beroep in de knelpuntenberoepen vallen of niet, hoe ga ik de moeilijkheden en mogelijkheden van reïntegratie in zijn land van herkomst inschatten, gezien ik dat zelfs in België voor weinigen kan inschatten, enz....
- Parcours afgelegd in België....hoe beoordeel ik dat in voorgaand voorbeeld? Hoe de andere elementen van werk, belastingen e.a. beoordelen?
- Duur van het verblijf in België: is dat hoe langer hoe beter en vanaf hoe lang is het positief, of is het omgekeerd?
- Wanneer heeft men kennis van een landstaal, wanneer heeft men zicht op werk..wanneer is men goed geïntegreerd. enz... enz...

Als we op al deze vragen een antwoord zouden krijgen komt tot slot de vraag:

HOEVEEL WEEGT ELK ELEMENT t.o.v. een ander element en wanneer is het eindresultaat positief? Men moet op al deze vragen vanaf het eerste dossier een antwoord geven en nadien moet men in dezelfde lijn blijven oordelen om de willekeur uit te sluiten. Dat is onmogelijk.

Slotbedenkingen en vragen:

1. Heeft deze persoon meer kansen met de criteria van " goede inburgering en humanitaire criteria" dan met ongekende criteria die op dit ogenblik gelden in de administratie.
2. Beantwoordt deze persoon aan het criteria "*De vreemdeling heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd.*"
- 3. Zo neen, wat had hij moeten meer hebben om wel aan dat criterium te voldoen?**
4. Men kan er ook niet van uitgaan dat de latere commissie in staat zal zijn al deze vragen te beantwoorden als de ontwerpers van de criteria nu geen antwoord zouden hebben.
5. Volgens ons is het met "humanitaire redenen " niet mogelijk om exacte objectieve criteria te bepalen. Daardoor zal men ook geen jurisprudentie opbouwen. Gevolg : evenveel of even weinig "willekeur" als vroeger. Enig verschil: de minister krijgt eerst advies van een commissies. Hij blijft wel de eindverantwoordelijke.
6. Tenslotte zal, als we het voorstel van een adviescommissie goed hebben begrepen, eerst DVZ oordelen over de criteria, als zij negatief beslissen beoordeelt de commissie de aanvraag op dezelfde criteria, en dan komt er een advies voor de minister die nog eens zijn beoordeling moet doen op basis van die wettelijke (onduidelijke) criteria. (Inderdaad de minister moet oordelen of hij het advies volgt of niet.) **De procedure is dus nog langer en het zou kunnen dat DVZ negatief oordeelt, de commissie ook en dat de minister afwijkt van**

dat advies en positief beslist. Wie zal de minister op basis van bovenstaande criteria tegenspreken en kunnen bekritisieren omwille van willekeur? Op basis van welke argumenten?

* * * * *